

Уявляється, що дана проблема заслуговує окремого дослідження через свою багатоаспектність.

Список використаної літератури

1. Конвенція про захист прав людини та основних свобод // Офіційний вісник України. – 1998. – №13. – С. 270–302.
2. Осипов Ю.К. Подведомственность юридических дел : учеб. пособие / Ю. К. Осипов. – Свердловск, 1973. – С. 6–7.
3. Козлов А. Ф. Суд первой инстанции как субъект советского гражданского процессуального права / А. Ф. Козлов. – Томск, 1983. – С. 55.
4. Побирченко И. Г. Хозяйственная юрисдикция (общее учение) / И. Г. Побирченко. – К. : РИО УВД УССР, 1973. – С. 74.
5. Штефан М. Й. Цивільний процес : підруч. для юрид. спец. вищих закладів освіти / М. Й. Штефан. – К. : Ін Юре, 1997. – С. 39.
6. Осипов Ю. К. Подведомственность юридических дел : дис. ... д-ра юрид. наук / Ю. К. Осипов. – Свердловск, 1974. – С. 43.
7. Лебедев М. Ю. Развитие института юрисдикции и его появление в третейском суде : дис. ... канд. юрид. наук / М. Ю. Лебедев. – Саратов, 2005. – С. 158.
8. Решетникова И.В. Гражданское право и гражданский процесс в современной России / И. В. Решетникова, В. В. Ярков. – Екатеринбург : М. : Норма, 1999. – С. 73.
9. Жуйков В. М. Судебная защита прав граждан и юридических лиц / В. М. Жуйков. – М., 1997. – С. 89.
10. Решетникова И. В., Ярков В.В. Указ. соч. – С. 71.
11. Тимченко П. М. Проблеми судової підвідомчості : дис. ... канд. юрид. наук / П. М. Тимченко. – Харків, 2000. – С. 56.
12. Миргородський Д. Ю. Проблемні питання підвідомчості господарських спорів / Д. Ю. Миргородський // Адвокат. – 1998. – № 1. – С. 26–27.

Стаття надійшла до редакції 15.03.2011 р.

L. Nikolenko

DETERMINATION OF ESSENCE OF INSTITUTE OF JURISDICTION

Different interpretations of institute of jurisdiction are analysed on the modern stage. The points of view of scientists are systematized on nature of jurisdiction.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

УДК 341.123

Б. В. Бабін

ПРОГРАМНЕ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ ООН

У статті розглянуті аспекти використання правових механізмів внутрішньосистемного програмного регулювання діяльності ООН. Розглянуті відповідні правові акти, інститути та механізми, досліджено форми програмного регулювання у системі ООН. Проаналізовано компетенцію підрозділів ООН у сфері програмного регулювання, висвітлено еволюцію відповідних механізмів.

Ключові слова: Організація Об'єднаних Націй, міжнародна програма, програмне правове регулювання, програмування діяльності, бюджет ООН.

Постановка проблеми. Правова природа, передумови виникнення, особливості реалізації та специфіка класифікації програмних міжнародно-правових регуляторів досі є невизначеними у наукових дослідженнях. Водночас сьогодні саме програми стають формою для регулятивних норм в рамках як двосторонніх міждержавних правовідносин, так і зовнішньої та внутрішньої організаційно-правової активності міжнародних організацій глобального й регіонального вимірів, з'являються регламентні акти у сфері міжнародного програмування. Наведене обумовлює *актуальність* аналізу проблеми міжнародних правових програм, зокрема, у форматі дослідження специфіки механізмів внутрішньосистемного програмного правового регулювання діяльності Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН). Аналіз діяльності ООН дозволяє стверджувати про те, що принципи програмного регулювання застосовуються в цій структурі у різних формах. Зокрема, можна виокремити такі види програмного регулювання ООН:

- схвалення глобальних програмних актів всесвітніми конференціями, що проходять під егідою ООН;
- розроблення й схвалення органами ООН програмних резолюцій та декларацій, що мають зовнішні об'єкти регулювання;
- розроблення, затвердження, виконання програмних актів розвитку та реформування самої системи ООН;
- розроблення, затвердження та реалізація бюджетних програм ООН;
- програмно-проектна діяльність інституційних підрозділів ООН – спеціалізованих та особливих.

Розглянемо ті форми програмного регулювання в діяльності ООН, що мають внутрішньосистемний характер та є спрямованими на регулювання відносин в рамках цієї організації. Наведене можна вважати *метою* цієї статті. *Завданнями* цієї статті є аналіз специфіки форм застосування програмного регулювання у діяльності ООН, дослідження відповідних регламентних документів ООН, визначення впливу програмного регулювання діяльності ООН на реалізацію статутних цілей та завдань цієї організації, узагальнення оцінки відповідної правової реальності з боку експертів-практиків та науковців.

Аспекти програмного забезпечення розвитку та реформування самої системи ООН, бюджетного програмування ООН та програмно-проектної діяльності інституційних підрозділів ООН є процесами, що знайшли своє відображення у науковій літературі та експертних дослідженнях. Зокрема, цими питаннями обіймалися такі експерти ООН, як Бертран Морис [1] та Дік Торнбург [2], програмне забезпечення діяльності ООН досліджувалося у роботах Арнольда Т., Бейгбедера І., Гудріча Л.М., Кея Д.К., Уотерса М., Уейса Т.Г., Фоумренда Дж., Хааса Е.Б., Хілла М., Чілдерса Е.Б., інших західних авторів, але фактично не підіймалося у радянській, російськомовній або вітчизняній правовій доктрині.

Створення системи програмування ООН мало доволі тривалу та складну історію. Так, у 1950 р. Генеральна асамблея (далі – ГА) ООН підкреслила потребу в обережному програмному перегляді ефективності використання ресурсів ООН [3, с. 5], а в рапорті Генерального Секретаря ООН А/2554 від 12 листопада 1953 р. відзначалося про потребу визначення пріоритетних програм, на яких слід сконцентрувати зусилля ООН, для запобігання небезпеки розпорошення діяльності ООН у надмірній кількості проектів [4, с. 26]. Водночас незалежні експерти констатують, що спроби запровадження програмного менеджменту в діяльність ООН протягом 1958-1993 рр. «мали невеликий успіх» [2, с. 6], втім, з 1958 р. рішенням ГА ООН бюджет ООН був реформований, з метою концентрації об'єктів витрат. У 1962 р. комітет експертів, задіяний ГА ООН, рекомендував запровадження бюджетної стабілізації ООН шляхом

посилення програмних пріоритетів; ГА ООН запровадила «інтегровану бюджетну політику». У 1966 р. інша група експертів запропонувала ГА ООН використовувати систему планування, програмування, бюджетування та розвитку. Протягом 1969–1974 рр. в ООН виникли спеціалізовані підрозділи, які запроваджували середньотермінове планування та програмні бюджетні системи [5, с. 3].

У той же час загального програмування бюджету ООН це не відбувалося, що викликало гостру критику експертів [6, с. 7]. У 1974 р. ГА ООН резолюцією 3043 (XXVII) від 19 грудня 1972 р. затвердила перший програмний дворічний бюджет ООН на 1973-1974 рр. та перший середньостроковий фінансовий план на 1974-1977 рр., який спочатку був чотирирічним а потім став шестирічним, (наприклад, план на 1984-1989 рр.) [7, с. 4]. Ці питання у контексті інтегрованого програмного планування регламентувалися резолюціями ГА ООН 3199 від 18 грудня 1973 р., A/RES/31/93 від 14 грудня 1976 р., A/RES/32/197 від 20 грудня 1977 р. A/RES/32/206 від 21 грудня 1977 р., A/RES/33/118 від 19 грудня 1978 р., A/RES/34/224 від 20 грудня 1979 р., A/RES/35/9 від 3 листопада 1980 р. та A/RES/36/228 від 18 грудня 1981 р. [8, с. 486].

Вперше системні та цілісні вимоги до процесів програмного регулювання бюджету та розвитку ООН були схвалені резолюцією ГА ООН 37/234 від 21 грудня 1982 р. «Планування по програмам», переглянуті резолюціями ГА ООН 42/215 від 21 грудня 1987 р. та 53/207 від 18 грудня 1998 р. Чинна версія зазначених вимог є викладеною у Положеннях та правилах, що регулюють планування за програмами, програмні аспекти бюджету, контроль виконання та методи оцінки (документ ST/SGB/2000/8, виданий Генеральним Секретарем ООН 19 квітня 2000 р. на підґрунті зазначених резолюцій, а також резолюції ГА ООН 54/236 від 23 грудня 1999 р. і її рішення 54/474 від 7 квітня 2000 р.). Зазначені Положення містять директивні вказівки ГА ООН, що регулюють планування, програмування, контроль і оцінку всієї діяльності, що здійснюється ООН, незалежно від джерел її фінансування [9, с. 2]. Положення складається з преамбули, сьомі розділів («Застосовність», «Документи комплексного управління», «Процес планування та складання програм і бюджету», «Середньостроковий план», «Програмні аспекти бюджету», «Контроль виконання програм» та «Оцінка») та глосарію термінів.

Вкрай цікавим у контексті дослідження міжнародного програмного регулювання є аналіз зазначеної термінології. Так, у документі ST/SGB/2000/8 фактично не надається визначення програми ООН, але вказується, що така програма «включає види діяльності, здійснюваної тим чи іншим департаментом або управлінням», водночас підпрограма, згідно вказаного документу «включає діяльність у рамках тієї чи іншої програми, спрямовану на досягнення однієї або кількох тісно пов'язаних цілей, встановлених в середньостроковому плані», при чому «структура підпрограм, наскільки це можливо, відповідає організаційній структурі, як правило, на рівні відділів» [9, с. 23]. Отже, можна побачити, що у системі ООН можна спостерігати не лише програмне структурування бюджету та витрат, але й спробу ув'язати систему програмного регулювання із управлінською структурою ООН. Документ ST/SGB/2000/8 також визначає заходи, як діяльність у рамках програм або підпрограм, спрямовану на отримання кінцевих продуктів для кінцевих користувачів (наприклад, доповіді, публікації) або надання ним послуг (наприклад, професійна підготовка, обслуговування засідань, консультування, послуги з редагування, письмового перекладу та охорони), які повинні бути отримані або надані для досягнення її цілей. При цьому вказується, що «зазвичай захід вважається здійсненим у тих випадках, коли завершено надання послуг або коли кінцеві продукти тієї чи іншої програмної діяльності надані в розпорядження передбачуваних основних користувачів». Під програмної стратегією в документі ST/SGB/2000/8 розуміється серія кроків, які повинні

бути зроблені для досягнення тієї чи іншої мети. При цьому додається, що «у контексті складання бюджету за програмами мета означає бажане досягнення в цілому, що припускає процес змін і спрямоване на задоволення конкретних потреб певних кінцевих користувачів в встановлені терміни».

Згідно вказаного документу керівник програми є посадовою особою Секретаріату ООН, яка є відповідальною за розробку і здійснення тієї чи іншої програми, як правило, на рівні керівника будь-якого організаційного підрозділу, водночас «для цілей самооцінки під керівниками програм також розуміються ті, хто займається здійсненням підпрограм, тобто керівники відділів, секторів, або секцій». Важливим фактором у документі ST/SGB/2000/8 вважається очікуване досягнення від реалізації програми, яке «являє собою бажаний підсумок, пов'язаний з отриманням вигод кінцевими користувачами і виражається у вигляді кількісної або якісної норми, показники, або коефіцієнта, при цьому «досягнення є прямим наслідком або ефектом вжиття заходів і ведуть до досягнення тієї чи іншої конкретної мети». При цьому показники досягнення мають використовуватися «для визначення того, реалізовані чи очікувані досягнення або якою є ступінь їх реалізації. Такі показники «відповідають або безпосередньо, або опосередковано тієї мети або очікуваному досягненню, діяльність з реалізації яких оцінюється з їх допомогою» [9, с. 11, 24].

Слід додати, що визначення критеріїв оцінювання програмного регулювання в системі ООН входить до компетенції Групи ООН з оцінки, що складається з професіоналів, які займаються практичною діяльністю у цій галузі. Ця Група, згідно з власним рішенням від 29 квітня 2005 р., має визначати норми, які «повинні сприяти професіоналізації функції оцінки і служити керівництвом для підрозділів, які займаються оцінкою, при розробці ними політики в галузі оцінки або регулюванні інших аспектів своєї діяльності». Згідно ст. 1.2 вказаного рішення Групи оцінка має являти собою «якомога більш систематичний і неупереджений аналіз» програми та полягає «в поглибленому аналізі очікуваних і реалізованих досягнень, вивченні ланцюжка результатів, процесів, зовнішніх факторів і причинно-наслідкового зв'язку, що дозволяє визначити характер досягнень або їх відсутність». Мета такої оцінки, зазначається у рішенні Групи, «полягає у визначенні актуальності, віддачі, результативності, ефективності та сталого характеру заходів і внеску організацій системи ООН». Водночас фахівці Групи пропонують відрізнити оцінку від таких форм, як попередня оцінка, моніторинг, огляд, інспекція, розслідування, аудит, дослідження та внутрішнє консультування керівництва [10, с. 2, 3].

Цікаво, що планування діяльності ООН, що має частково або повністю фінансуватися за рахунок позабюджетних коштів, має носити попередній характер, і така діяльність має здійснюватися «тільки в тому випадку, якщо для цього є достатні кошти». Водночас у процесі програмування, контролю і оцінки ООН має «належним чином прийматися до уваги особливий характер різноманітних видів діяльності ООН, частина яких може бути результатом подій, які неможливо передбачити або запланувати, з урахуванням, зокрема, обов'язків Ради Безпеки ООН» (правило 101.1 документу ST/SGB/2000/8). Отже, ми бачимо спробу сумістити програмне регулювання діяльності ООН із випадками непрограмової діяльності, від якої ООН, як констатується й на офіційному рівні не може відійти повністю [11, с. 4]. Втім, у документі ST/SGB/2000/8 детально визначається процес розроблення програмних актів насамперед у контексті бюджетного процесу в ООН. Додамо, що сьогодні бюджет ООН за програмами покриває дворічний період, починаючи з січня парного року (наприклад, 2010-2011 років) [12]. Комітет з програмування і координації у свою чергу, як допоміжний орган ГА ООН, розглядає нариси бюджету за програмами і подає ГА ООН через її П'ятий комітет свої висновки і рекомендації. На основі рішення ГА ООН з

цього приводу Генеральний секретар ООН бюджет за бюджетними програмами на наступний дворічний період (пп. 1-3 положення 3.2 документу ST/SGB/2000/8). Подібна процедура відбувається й у бюджетні роки (п. 6 положення 3.2 документу ST/SGB/2000/8). Після схвалення ГА ООН всі пропозиції зводяться в єдиному остаточному документі дворічного плану за програмами та пріоритетами. Пропонований бюджет за програмами містить попередню оцінку ресурсів для здійснення запропонованої програми діяльності протягом дворічного періоду, кошторис першочергових видатків з розбивкою по секторах, реальне зростання в порівнянні з попереднім бюджетом, а також обсяг резервного фонду, виражений у вигляді процентної частки від обсягу бюджету. Після розгляду Генеральний секретар ООН подає доповідь Консультативному комітету з адміністративних і бюджетних питань, П'ятому Комітету ГА ООН, а також для обговорення в ході пленарних засідань, після чого ГА ООН приймає резолюцію про начерках бюджету. Пропонований бюджет за програмами на дворічний період видається окремими частинами. Після розгляду Консультативним комітетом з адміністративних і бюджетних питань, П'ятим Комітетом ГА ООН, а також обговорення в ході пленарних засідань, ГА ООН приймає одну або кілька резолюцій про пропорований бюджет за програмами. Після схвалення ГА ООН бюджет за програмами виходить у вигляді Додатку 6 до Офіційного звіту ГА ООН [12].

Багато положень документу ST/SGB/2000/8 присвячено питанням стратегічного планування. Зокрема, визначається, що середньостроковий план ООН має служити «для втілення мандатів директивних органів у програми та підпрограми», а його цілі та стратегії впливають із стратегічних напрямів і завдань, визначених органами ООН. Цей план має чітко відображати «пріоритети держав-членів, встановлені у рішеннях, прийнятих функціональними і регіональними міжурядовими органами у сфері їх компетенції і ГА ООН за рекомендацією Комітету з програмування та координації» (положення 4.2 документу ST/SGB/2000/8).

При цьому середньостроковий план служить основою для розробки дворічних бюджетів за програмами в рамках відповідного періоду. Середньостроковий план ООН охоплює всі види діяльності як основного, так і допоміжного характеру, включаючи діяльність, що підлягає фінансуванню за рахунок позабюджетних ресурсів. Пропозиції по середньостроковому плану ООН представляються ГА ООН через Комітет з програмування та координації та Консультативний комітет з адміністративних і бюджетних питань [13, с. 4]. Середньостроковий план ООН складається за програмами і підпрограм. Кожна програма містить описову частину з викладом мандатів, що визначають загальні напрямки діяльності в рамках цієї програми. Кожна підпрограма містить описову частину, в якій повинна бути відображена вся затверджена діяльність, визначено мету і зазначені досягнення, які очікується забезпечити в ході планового періоду (положення 4.3-4.5 документу ST/SGB/2000/8).

При цьому програми ООН, що мають відношення до її основної діяльності, мають містити вступну описову частину з інформацією про зв'язок запланованих видів діяльності з загальною стратегією, відображеної в рішеннях ГА ООН на середньостроковий період, та обґрунтуванням вибору цілей і підпрограм, покликаних забезпечити їх досягнення. У рамках такого аналізу «повинні враховуватися положення в відповідному секторі, виявлені проблеми і прогрес, досягнутий міжнародним співтовариством у справі вирішення цих проблем». В описовій частині міститься інформація про очікувані заходи як з боку держав-членів, так і з боку міжнародних організацій, а також про зв'язки з іншими програмами [14, с. 8].

Внаслідок отримання звітів від підрозділів ООН про виконання певних програм ГА ООН, як правило, схвалює процедурні рішення, що зазвичай мають назву «Програмне планування» та можуть носити достатньо формальний характер.

Наприклад, протягом свого засідання 23 грудня 2004 р. ГА ООН схвалила рішення 59/544, прийняте за доповіддю А/59/618 Першого комітету ГА ООН, рішення 59/546 за доповіддю А/59/609 Третього комітету ГА ООН та рішення 59/542 за доповіддю А/59/610 Другого комітету ГА ООН. Крім того, про стан виконання програм ГА ООН доповідає Генеральний секретар цієї організації. Наприклад, Доповідь Генерального секретаря ООН від 20 квітня 2006 р. з цього питання А/61/64 містила «всеосяжний огляд діяльності Секретаріату з реалізації очікуваних досягнень у рамках 188 підпрограм на основі виконання затверджених заходів, передбачених у затвердженому бюджеті за програмами на дворічний період 2004-2005 рр.», зокрема, «огляд накопиченого досвіду і перешкод на шляху здійснення» [15, с. 2].

Відповідно до резолюцій ГА ООН 58/269 від 23 грудня 2003 р. і 63/247 від 24 грудня 2008 р. поточний цикл планування здійснюється на дворічний термін та зводиться до підготовки проекту документа, названого «Пропоновані стратегічні рамки», та остаточного документа, названого «Дворічний план по програмам та пріоритетам». «Пропоновані стратегічні рамки» виходять у кількох частинах: частина перша, де міститься «Загальний огляд плану», виходить у вигляді окремого документа. Частина друга складається з багатьох документів, кожен з яких присвячений окремій програмі. В даний час програмні документи бюджетного процесу ООН складаються з 27 бюджетних програм [12].

Як можна було побачити вище, одним із ключових підрозділів ООН у сфері програмного регулювання діяльності цієї організації, є Комітет з програмування та координації ООН (Committee for Programme and Coordination), тому його статус та повноваження слід розглянути докладніше. Цей орган був спочатку заснований під назвою «Спеціальний комітет з координації» відповідно до резолюції 920 (XXXIV) Економічної та Соціальної Ради ООН від 3 серпня 1962 р. Згідно з резолюцією 1171 (XLI) Ради від 5 серпня 1966 р. він був перейменований на Комітет з програмування та координації, з тим щоб «краще відобразити його двояку функцію», а поточна компетенція Комітету була визначена у резолюції 2008 (LX) Економічної та Соціальної Ради ООН від 14 травня 1976 р. В цьому акті зазначалося, що «Комітет з програмування і координації буде функціонувати в якості головного допоміжного органу Економічної і Соціальної Ради та ГА ООН для підготовки планів і програм, а також для координації» [16].

Комітет з програмування та координації, як допоміжний орган Економічної і Соціальної Ради ООН та ГА ООН, сьогодні в рамках, визначених резолюцією ГА ООН 62/224 від 22 грудня 2007 р., займається плануванням, складанням програм і координацією, розглядає програми ООН, викладені в стратегічні рамки, і сприяє Економічній і Соціальній Раді у здійсненні діяльності з координації в рамках системи ООН. Свої засідання Комітет проводить на щорічній основі (і, як правило, конфіденційно), а доповіді представляє ГА ООН.

Підкреслюючи у ст. 23 документу А/65/16, що «стратегічні рамки є головним директивним документом ООН і служать основою для складання бюджету за програмами», експерти Комітету водночас визнають потребу у «вдосконаленні матриці концептуальних рамок», та рекомендують ГА ООН «і далі заохочувати керівників програм до подальшого вдосконалення якісних аспектів показників досягнення результатів з метою забезпечення більш точної оцінки результатів з урахуванням того, що показники повинні бути стратегічними, вимірними, досяжними, реалістичними і прив'язаними до конкретних термінів» (ст. 33), підкреслюючи роль «заохочення культури підзвітності в рамках Секретаріату ООН» (ст. 36) [17, с. 7, 8]. Слід навести й думку Генерального секретаря ООН про те, що «хоча дисципліна в галузі контролю за виконанням програм і звітності значно підвищилася, масштаби і складність цієї

діяльності призвели до необхідності якісного вдосконалення її основного інструменту (Комплексної інформаційної системи контролю та документації), а також подальшого зміцнення організаційного потенціалу в галузі управління, орієнтованого на результати, контроль за виконанням програм та оцінювання» [15, с. 3].

Висновок. Отже, слід констатувати, що внутрішнє програмне регулювання в ООН має форми програмного забезпечення розвитку та реформування системи ООН, бюджетного програмування ООН та програмно-проектної діяльності інституційних підрозділів ООН. Імперативне програмування процесів внутрішнього розвитку та бюджетного процесу ООН відбувається насамперед шляхом схвалення Середньострокового плану ООН на чотири роки та схвалення на його основі дворічних програмних бюджетів. ООН також імплементувало стандарти програмного регулювання і в організаційну розбудову системи Об'єднаних Націй, створивши такі структурні підрозділи, як програми. Специфікою сучасного програмного регулювання діяльності ООН слід вважати утворення цілісних програмних механізмів, як політико-правових структур, що мають як договірне і резолютивне, так і програмне нормативно-правове забезпечення, використовують виділені кадрові, організаційні та матеріально-фінансові ресурси на засадах програмного менеджменту з метою реалізації мандату відповідної міжнародної організації.

Можна побачити, що внутрішньосистемне програмне регулювання в системі ООН не може впливати на інші форми програмного правового забезпечення міжнародних відносин. Сьогодні саме програмне регулювання дозволяє забезпечити єдність завдань та функцій ООН, поступовість при їх реалізації, розумне та необхідне ресурсне забезпечення, інтерактивність та гнучкість конкретних заходів, що здійснюються під егідою Об'єднаних Націй. Вплив такого програмного регулювання на міжнародні програми, що затверджуються ГА ООН, на міжнародні програми, що укладаються між ООН та державами та на програми організацій що працюють під егідою ООН має стати предметом окремих наукових досліджень.

Список використаної літератури

1. Bertrand M. Planning, programming, budgeting, and evaluation in the United Nations / M. Bertrand. – NY : UNA-USA; 1987. – 57 p.
2. Thornburgh D. Report of the Under-Secretary-General for Administration and Management to the Secretary-General of the United Nations [«The Thornburgh report»] on 1 March 1993 / D. Thornburgh. – NY : UN, 1993. – 29 p.
3. Concentration of effort and resources : General Assembly resolution 413 (V) of 1 December 1950. – NY : UN, 1951. – Off. doc.– 12 p.
4. Haas E.B. Why we still need the United Nations: collective management of international conflict, 1945-1984. / E. B. Haas. – Berkeley, CA : IIS, 1986. – 104 p.
5. Renewing the United Nations : A programme for reform: Report of the Secretary-General; Addendum : Results-based budgeting / UN document A/51/950/Add. 6 of 12 November 1997. – NY : UN, 1998. – Off. doc.– 18 p.
6. Reporting on the performance and results of United Nations programmes: Monitoring, evaluation, and management review components / Joint Inspection Unit, UN document A/43/124, 1988, Annex I. – NY : UN, 1988. – Off. doc.– 27 p.
7. Strengthening of the United Nations: an agenda for further change: United Nations General Assembly Resolution of 3 March 2004 A/58/269. – NY: UN, 2004. – 9 p.
8. Programme planning: United Nations General Assembly Resolution of 21 December 1982 A/RES/37/234 // Key resolutions of the United Nations General Assembly, 1946-1996. – Gottingen, 1997. – P. 486–498.
9. Положения и правила, регулирующие планирование по программам, программные аспекты бюджета, контроль выполнения и методы оценки:

- документ ST/SGB/2000/8 от 19 апреля 2000 г. // Бюллетень Генерального секретаря ООН. – Нью Йорк : ООН, 2000. – 26 с.
10. Нормы оценки в системе ООН. На пути к системе ООН, лучше отвечающей потребностям народов всего мира; преодоление недостатков и развитие преимуществ на основе убедительной доказательной базы : документ Группы ООН по оценке от 29 апреля 2005 г. – Нью-Йорк : ООН, 2005. – 12 с.
 11. Progress report of the Executive Director on the activities of the United Nations Office for Project Services : First regular session 2005 (20 to 28 January 2005, New York), Item 6 of the provisional agenda United Nations Office for Project Services : DP 2005/9. – NY: UNOPS, 2005. – 13 p.
 12. United Nations Regular Budget [Електронний ресурс] / United Nations Dag Hammarskjold Library. – Режим доступу: <http://www.un.org/depts/dhl/resguide/specrb.html>
 13. Restoring the viability of the United Nations Office for Project Services as a separate, self-financing entity: an action plan : Second regular session 2005 (6 to 9 September 2005, New York), Item 5 of the provisional agenda DP 2005/39 United Nations Office for Project Services. – NY : UNOPS, 2005. – 27 p.
 14. Политика и программы, касающиеся молодежи [Електронний ресурс] : резолюция 60/2, принятая Генеральной Ассамблеей ООН 6 октября 2005 г. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
 15. Исполнение программ ООН в двухгодичный период 2004–2005 годов : докл. Генерального секретаря ООН от 20 апр. 2006 г. A/61/64. – Нью-Йорк : ООН, 2006. – 332 с.
 16. Committee for Programme and Coordination // Официальный сайт ООН [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://www.un.org/en/ga/cpc/>
 17. Доклад Комитета по программе и координации: 50-я сессия (7 июня – 2 июля 2010 г.) : 65 сессия ГА ООН (A/65/16). – Нью-Йорк: ООН, 2010. – 136 с.
- Стаття надійшла до редакції 10.03.2011 р.

B. Babin

PROGRAMMATIC LEGAL ADJUSTING IN ACTIVITY OF UNO

The aspects of using the legal mechanisms of inner-system program regulation in the UN system are looked at the article. The coherent legal acts, institutes and mechanisms are watched, forms of the program regulation in the UN activities are researched at. Competence of the UN structures in area of program regulation and evolution of the coherent mechanisms are analyzed at.

УДК 341.214

Є. О. Львова

РОЛЬ МІЖНАРОДНИХ МІЖУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У СТАНОВЛЕННІ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ФОРМ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВ У РАМКАХ МІЖНАРОДНОГО ЕКОНОМІЧНОГО ПРАВОПОРЯДКУ

У статті визначено роль міжнародних міжурядових організацій у становленні організаційно-правових форм взаємодії держав у рамках міжнародного економічного правопорядку, розкриваються питання міжнародної правосуб'єктності міжнародних економічних організацій, в тому числі здійснений цілісний науковий аналіз діяльності